

II. Циган: Може коні?

Кривий: Минули тії часи, коли коні можна було брати. Тепер пута залізні, двері всюда на сто колодок, і зубами не вирвеш їх.

I. Циган: Ось і йде Матрупа.

(Входять розглядаючися стара циганка і циганка I., тота несе на руках обвинену спячу Мартусю. Всі зриваються (крім Остапа) і підбігають до ньої).

Кривий: Ха, ха, ха, а то роя злапали! Мало своїх маєш цигане!

Циганка I: Не кракай діду, бо біди собі напитаєш. Но тяжка, вона тяжка...

Циганка II: Тихше, бо збудиш!...

Циганка I: (кладе дитину. трохи від огня на землі і обтулює кожухом). Не збудиться воно, я їй дала під ніс губку, буде спати до білого дня.

Циган II: То дівчина?

Циган I: (всі сідають коло огня, лишень стара циганка сідає при дитині:) Дівчина! Ех, хлопці бісноваті. Вони нас до арешту заперли, еще і варту поставили. А ми минувшої ночі вже підкопалися під тую купу арештанцьку і мервою окрили діру. Хотів я чекати ночі і коні хапнути у в'їта. Де там, погнали пасли. Но добре, що удалося бодай тоє.